

הלכות סנהדרין פרק ט

א. סנדרין שפתיחו כלן בדיני נפשות תחלה, ואמרו כלן חייב הרי זה פטור: עד שיהיו שם מקצת מזכין שיהפכו בזכותו, וירבו המחיבין; ואחר כך יהרג.

ב. סנדרין קטנה שנחלקו בדיני נפשות שנים עשר אומרים זכאי, ואחד עשר אומרים חייב הרי זה זכאי. שנים עשר אומרים חייב, ואחד עשר אומרים זכאי, או שאמרו אחד עשר זכאי ואחד עשר חייב, ואחד אומר איני יודע, אפלו שנים ועשרים מזכין או מחיבין, והאחד אומר איני יודע יוסיפו שנים.

ג. זה שאמר איני יודע הרי הוא כמי שאינו, שהרי אינו חוזר ומלמד חובה, ונמצאו אחר התוספת ארבעה ועשרים, חוץ מזה המסתפק. אמרו שנים עשר זכאי, ושנים עשר חייב הרי זה זכאי. אחד עשר אומרים זכאי, ושלושה עשר אומרים חייב אף על פי שהאחד מן הראשונים אמר איני יודע הרי זה חייב, שהרי המחיבין רבו בשנים.

ד. אמרו שנים עשר זכאי, ושנים עשר חייב, ואחד אומר איני יודע מוסיפין שנים אחרים. וכן מוסיפין והולכין, עד שירבו המזכין אחד ויהיה זכאי, או ירבו המחיבין שנים או יתר ויהיה חייב. היו אלו כנגד אלו ואחד אומר איני יודע, או שהיו המחיבין יתר אחד בלבד מוסיפין והולכין, עד שבעים ואחד.

ה. הגיעו לשבעים ואחד ששה ושלושים אומרים זכאי, וחמשה ושלושים אומרים חייב הרי זה זכאי. ששה ושלושים אומרים חייב, וחמשה ושלושים אומרים זכאי דנין אלו כנגד אלו עד שיראה אחד מהן דברי חברו, ומזכין אותו או מחיבין אותו. ואם לא ראה גדול שבדינן אומר נזדקן הדין, ופוטרינ אותו.

ו. חמשה ושלושים אומרים חייב וחמשה ושלושים אומרים זכאי, ואחד אומר איני יודע פוטרינ אותו. ארבעה ושלושים אומרים זכאי, וששה ושלושים אומרים חייב, ואחד אומר איני יודע חייב, שהרי רבו המחיבין שנים.

ז. בית דין הגדול שבאה להן מחלקת, בין בדיני נפשות בין בדיני ממונות, בין בדין מדיני תורה אין מוסיפין עליהן, אלא דנין אלו כנגד אלו, והולכין אחר הרב שלהן. ואם בדין אחד מן הנהרגין בפניהם נחלקו דנין אלו כנגד אלו, עד שיפטר אותו או יתחייב.